წელიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

კვირა. 10 ივნისი 1928 წ. № 156

„ღორი მუხის ქვეშ“
კრილოვისებური

გერმანიის მომავალ კოალიციონურ მთავრობის უმრავლესობა უნდა შესდგეს სოციალ-დემოკრატებისაგან, რომლებიც ერთგული ლაქიებია გერმანიის კაპიტალისტებისა და საზრდოობენ მათი ნასუფრალით.

(გაზეთებიდან).

ჰინდენბურგი:—თქვენ რკო გინდათ, სხვა კი არა, და, ჰა სჭამეთ, — ჩამოვყარე; ხოლო დინგი ხეს ახლოთ, თუ ხართ ჩვენი თქვენ მოყვარე.

ღორები:—რკო კი იყოს მრავალიო, სხვაზე ჩვენ არ ვსწუხდებითო. თქვენც კი იცით—რკო კარგია,— ჩვენ იმითი ვსუქდებითო!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მეტა ფორმოზა

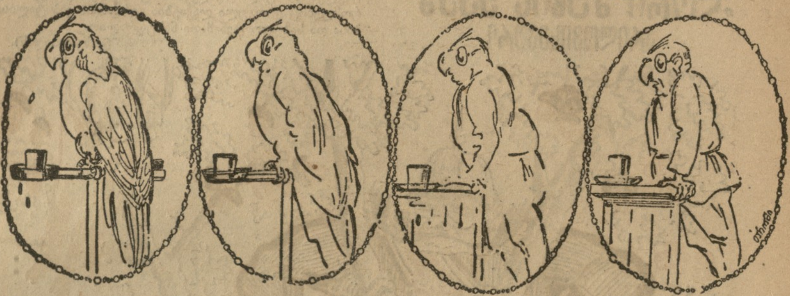

ასეთი თანდათანობით წარმოსდგა ზოგი მომხსენებელი ბაიყუშიდან.

საუბარი საიქიოდან

—ალო! ალო!

გისმენთ!

მე ვლაპარაკობ საიქიოდან ლორდ კერზონი. პასუხი საიდან არის?

—ვატიკანიდან! რომი!

— უკაცრავად! ეს შეცდომაა! მე სხვაგან მინდოდა, დამჰკიდეთ მილი!

ალო! ალოოო!

გისმენთ! ჟენევა! ერთა ლიგა!

უკაცრავად! თქვენ არ მჭირდებით! რა ღმერთი უწყრებათ ცენტრალურში! დამჰკიდეთ მილი!

ალოო! ალოოო!

—გისმენთ! ნავთის სინდიკატი—„როიალ დეიტჩშ შელი"!

—უკაცრავად! ეს რა უბედურებაა! მე სულ სხვა მჭირდება! დამჰკიდეთ მილი!

ალო, ალოოო! მე შემიკვეთეთ ლონდონი. ფორინგ ოფის. ჩემბერლენი. რომ მომკვდარიყო, ხომ ამ ჯოჯოხეთის იქით ვერ წავიდოდა! და თუ ცოცხალია, რამ გამოგათაყვანათ ისე, რომ ველარ მიგიგნიათ მისთვის!

— მზათ არის!

— მადლობა ღმერთსა!

— ალოო!

— ფორინგ ოფის. ჩემბერლენი.

— ოო, მისტერ! ძლივას ველირსე შენ გამოხმაურებას!

ვისთან მაქვს პატივი ვესაუბრო?

ლორდ კერზონი. საიქიოდან.

—ოო, რა ბედნიერად ვრაცხს თავსა. კარგია კიდევ მოგაგონდით ამდენი ხნის შემდეგ.

მე მუდამაც ვფიქრობ, მისტერ, შთაზე... შთავრობაზე.

თქვენ ალბათ გეინტერესებათ თქვენი ცოლ-შვილის ამბავი, არა, ლორდ?

—არა! მე უფრო სხვა საჭირო საქმე მაქვს.

—მაშ თუ გეინტერესებათ ჩვენი მეფის დღეგრძელობა?

არა.

—მაშ მაკდონალდის ამბავი?

არა, მისტერ!

მაშ დეტერდინგის კომერციული საქმეები თუ გიკარგავენ მოსვენებას?

არა და არა! ნუ თუ ვერ მიხვდი, რა უნდა მაინტერესებდეს ისე ძლიერ, რომ საქაოდან საიქიოს დაგელაპარაკო?

—ვერ მიმხვდარვარ.

—საბჭოთა კავშირი როგორ არის, საბჭოთა კავშირი?

—ჰოო! რამ დამიკარგა გულისყური. სამწუხაროდ—სასიამოვნოს ვერაფერს გეტყვით.

—კიდევ ბოგინობს?

—ბოგინობს და მერე ეგრე! ლამის ჩვენ თვითონ ამოგვჭამოს.

როგორ; ომი არ გამოგიცხადებიათ?

—არა.

—მაშ ისევ ურთიერთობაში ხართ მასთან?

— არა! გაბუტებულები ვართ. არ ველაპარაკებით. მაგრამ ლამის იძულებული გავხდეთ და ისევ შევურიგდეთ.

— როგორ? აქამდის ნუ თუ ვერაფერი საშუალება მოსძებნეთ მათ გასანადგურებლად?

— ვერაფერი. ტყუილა ვიმტვრევ თავს. არაფერი გამოდის სულერთია.

—ზიკსი ხომ ცოცხალია?

ცოცხალია.

ვერც იმან გააწყო რამე?

— ვერა!

პუანკარე? მუსოლინი? პილსუდსკი;

— ყველა ცოცხალია, მაგრამ...

— სულ ყველა დაჩათლახდა?! აფსუს რომ ემანდ არა ვარ! შენ თვითონ რა დაგემართა? განა ეგ დაგიტოვე ანდერძათა?

რა ვქნა, ლორდ! ველარაფერს ვაწყობ. მთელ ევროპაში გაიჩინეს აუარებელი აგენტები მოსკოვის კომუნისტებმა.

როგორ? ვაიმე ჩემ თავსა!

—ჭეშმარიტად მართალს გეუბნებით. საფრანგეთში მილიონ ნახევარი აგენტი ჰყავთ.

გერმანიაში—სამ მილიონ ნახევარი. ნაკლები იქნება არც ინგლისში ჰყავდეთ, მაგრამ ჯერ არ დაგვითვლია. მოდი შენა და ასეთ ვეშაპთან გააწყე რამე!

ოო, მისტერ! მაშ აღარ ღირებულა სიცოცხლე. კიდევ კარგი, რომ ნაადრევათ გაგშორდით და ჩემი თვალით აღარ ვუცქერი მთელი დედამიწის გადაგვარებას!

— რა ვუყოთ! მეტი ჩარა არა გვაქვს, ლორდ! მაინც თქვენი ოჯახობის ამბავი ეგებ გაინტერესებდეს?

— მაგნაირი უბედურობის შემდეგ რაღაში მეინტერესება ან ოჯახი და ან სხვა რამე! ნუ თუ კომუნისტების ბოლოს მომღები აღარავინ გამოჩნდება?

— მე უკვე იმედი გადავწყვიტე და საშუალებას ალარაფერს ველი.

— მა რაღა გაჩერებს მაგ ქვეყანაზე, თუ იმედი ალარაფრისა გაქვს?

—მაშ რა ვუყო, ლორდ?

— გაანებე თავი მანდაურობას და წამოდი აქ!

— ოო, რა დიდის სიამოვნებით წამოვიდოდი, თუ მანდ მაინც მომენიჭებოდა მოსვენება კომუნისტებიდან. მაგრამ თუ თქვენსავით გაწამებული ვიქნები იმათი ჯავრით, ბარემ აქ ვაჩანჩალო წუთისოფელი სანამ დრო მაქვს, არ მირჩევნია;!

ნადირი.

გიორჯის სკოლა

ზოგიერთ კოოპერატივებში აღმოჩენილ იქნა ბოროტმოქმედებები გამგეების მხრივ.
(გაზეთებიდან)

გიორგი ქერქაძემ სთქვა: ჩემს პატარა ნოქრებს უთუოდ ყლაპვა უნდა ვასწავლოთ..., ჩამოამწკრივა დახლთან და ეუბნება:—ეს არის ყლაპის (უჩვენებს შოკოლადისა და თაფლის ბანკებზე), ეს არის ყლუპის! ისწავლეთ გენაცვათო! (ისწავლიდენ ნოქრები ყლაპა-ყლუპის თუ ვერა?).

„კატის“ ულტიმატუმ

ძვირფასო! „ტროფიმის“ ალვა და დაგვით
  ლამის დავდნე მე ხურვალე ხვადათ
კარგად გახსოვდეს, რომ შენ ხარ თაგვი
და, პოჟოლუსტა, მეც რომ ვარ კატა?
მიტომ გამირბი, რომ აიცდინო,
ჩემი კლანჭები! შანთი და რკინა?!
ამაზე როგორ არ გავიცინო,
დამალვა რაღამ გაფიქრებინა,
ჩემი მეფობა, ყველაფრის მძლევი.
ბუნებამ არ მშვა ბიუროკრატათ,
და თუ მე სადმე შენ გამექცევი,
არც გამაჩენდა ბუნება კატათ.
ო! ეგ ცისფერი შენი თვალები,
ახ! ბოჟე მოი, რამ დამავიწყოს!?
მითხარი სანამ დაემალები.
გამოქექილსა და მსუნაგ ფისოს?!
თუ ატკაზს მეტყვი და გამაწბილებ,
(ო! ამ ფიქრებით გული მიკვდება);
  მაშინ რად ვაგდებ ალმასის კბილებს,
თუ მსხვერპლისათვის დამიჩლუნგდება,

ფისო.

იოსკა

(პოემიდან „კოჯორი“)

პროლეტმწერლებმა
განვიზრახეთ
კოჯორის ნახვა
და კვირა დილით
მივქროლავდით
ავტომობილით.
(„ბავშთა სოფელის“
ნახვა იყო
ჩვენი განზრახვა
და არა ფუჭათ
დროს ტარება,
ქეიფი ღვინით).
გზაში წინ და წინ
ვიხარებდით
კოჯორის ნახვით
მე და ალიოს
„ნ ზოზობა“
მ. ქანდეს ერთხმათ:
თან „ბიუჯეტი“
შევგვიდგინეს
ექვსი მანეთით,
რომ იქ სადილი
დაგვჯდომოდა
თითო მანეთათ.
მომჭირნეობა
მე ასეთი
არ მწამდა მათი,—
მაგრამ ფიცავდენ
პროლეტმწერლის
ნამუს და სინდისს
და მეც დავთანხმდი,
როცა მომცენ
ხუთი მანეთი
და გამომტყუეს
სიტყვა, რომ მათ
ვაჭმევდი სადილს..
და მეც ვფიქრობდი:
სასადილო
იქნება ალბათ
და ექვსისათვის
საკმაოა
ამდენი თანხა..,
მაგრამ იმედი
არ გამართლდა
და დავრჩი სახტათ,
როცა კოჯორში
სასადილოს
არ იქნა ნახვა
—სადილს ინებებთ?—
შეგვეკითხა
ერთი უცნობი.
—დიახ. ძმობილო!—
ერთხმათ იყო
პასუხი ექვსის.
—მობრძანდით ჩემთან,
იოსკა ვარ,
ყველას ნაცნობი,
ზახარ ზახარიჩს
მე ვასწავლე
გარიცხვა თეფშის;
წვადებს შეგიწვავთ,
კახურ ღვინოს
დაგალევინებთ,
  გავამღლევინებ
მოლზე სუფრას
აქვე ეზოში.

ჩემთან სტუმრობას,
ვა, თქვენგანი
ვინ დაიწუნებს
და ჩემზე უკეთ
პატივს ვინ გცემთ
დღევანდელ დროში?!
ეხლა კი მივხვდი—
ჩემს ჯიბეს თუ
რა მოელოდა,
გვიანღა იყო
„თითზე კბენა“
„სიტყვის პატრონის“...
სუფრა გაშალეს
და წვადები
ცეცხლზე იწოდა...
მოჰქონდათ: ღვინო,
წვანილები—— ——
და პური თორნის.
მადა გაგვეხსნა
ჩვენ ისეთი,
როგორც არასდროს
პეტრეს „დიეტა“
დაავიწყა
წვადის დანახვამ.
ვალიკო კახურს
დაეწაფა
„ყლუნწავდა“ ღვინოს.
დავითს ჭამაში
ვერ გაუსწრო
ველარც სულავამ.
როცა სუფრაზე
ძვლები დარჩა
და ნამცეცები,—
ჩვენ მოვითხოვეთ
ანგარიში
დანახარჯისა,
იოსკა მარდათ
შეტრიალდა,
ასწია მხრები
და „მიპარუსკა“:
პოჟალიუისტა,
სჩოტ ბუდეტ სიჩას!
—აბა, ბიჭებო
„ჩამოყაჭეთ“
კიდევ ფულები;
ექვსი მანეთის
მარტო პეტრემ
„ჩასანსლა“ ალბათ...
მაგრამ არავის
არ ესმოდა
ჩემი სიტყვები,—
ავტოში იჯდენ
და მესმოდა:
—ჩქარა, მივდივართ!
ამ დროს იოსკამ
ანგარიში
გამომიწოდა
და ზედ ეწერა:
„ვსიგო ბუდიტ
დვადცატ ტრი რუბლი“
შევხედე, გულში
„შეუკურთხე“,
მივეც რაც მქონდა.
(თუ დამრჩენოდეს
ერთი გროში
„წამიწყდეს სული“),
ანგარიში თან
წამოვიღე,
მაქვს შენახული,
ასე სწერია
მეორე გვერდზე:
არ მოგაკლდებათ
კოჯორში ცნობილ
იოსკასაგან
ღვინო კახური.
ადრესი: ზემო
გზატკეცილი,
იქ მე მიკითხავთ“.
და ეს წარწერა
რუსულადაც
არის თარგმნილი:
И в Коджорах не умешит
Кахетинского
вина «Еськей».
იოსკა მართლა
კაცი არის
ისე მოქნილი,
რომ ცნობილ ზახარ
ზახარიჩსაც
აცლიდა „სიქას“.
ასე დასრულდა
ექსკურსია
ჩვენი კოჯორში,
და მე არ ვიცი
ანგარიში
ვინ გამინაღდოს?
პროლეტმწერლებმა?
მათ რა აქვთ?
ერთმა ამ ორში:
ან ს. თ-იამ, ავტო
რომ ჰვათხოვა,
ან მოვთხოვ მუშკოპს.
ს. თ—იას მართლა
მადლობის მეტს
რას ვემართლებით!
(ავტომობილი
ეგებ სადმე
კიდევ დაგვჭირდეს).
მუშკოპს კი უნდა
მოვსცხო ჩემი
საყვედურები,
რათა კოჯორში
სასადილო
მალე გაიხსნეს.

გადარეული.

უხერხულ დროს

ქმარი:—ამას რას ვხედავ? ეს რა ამბავია?!
ცოლი:—რა იყო? ეს კაცი ექიმია და გულის ცემას მისინჯავს!

სად შესტოპა?

მე უკვე ექვსი სხვადასხვა ფერის ძვირფასი კოსტიუმი შევიკერე... სულ ყველას ჩემზე რჩება თვალი. აბრეშუმის პერანგებს ყოველდღე ვიცვლი. გალსტუკებს ხომ სათვალავი არ აქვს.

ვიყიდე ისეთივე ქუდი, როგორიც ამანულა ხანს დავუნახე. ხელში მიჭირავს ტროსტი, ძვირფას თვალ-მარგალიტებით მოოჭვილი...

— ვინ არის ეს უცხოელი? ალბად, რომელიმე სახელმწიფოს კონსულია,—მესმის მანდილოსნების ნაზი ხმები ყურსაც კი არ ვუგდებ. მივდივარ დინჯად, ვაბოლებ სურნელოვან სიგარას...

მყავს საკუთარი ავტომობილი „მერსედეს". ჩემი შოფერი ჩემბერლენს ჰგავს... დილას, ან საღამოს ხომ პროსპექტებზე ჩავაქროლებ, ხალხში დიდ მითქმა-მოთქმას ვამჩნევ.

— შეხედეთ! შეხედეთ! —იძახიან და მუჯლუგუნს ურტყამენ ერთმანეთს.

მე ალარავის ვცნობილობ, „კოწიას" ბიჭებს რომ სალამი მივცე, ხომ დავარდა ჩემი მარკა! ვარ ამაყად! ეს საჭიროა! სად მე და სად ეს ხალხი, ველურებივით რომ მოსჩანან ჩემთან შედარებით!

ყოველდღე ადეკალონით მიკეთებენ მასაჟს. მივირთმევ ნაირ-ნაირ ევროპიულ საჭმელებს, გაკეთებულს სპეციალურად გამოწერილ კულინარის მიერ. მოსამსახურე მყავს ექვსი: ერთი ფეხზე მაცმევს, მეორე—ტანზე, მესამე—სპეციალურად გალსტუკს მიკეთებს (ეს ყველაზე უფრო ძნელი და საპასუხისმგებლო სამუშაოა!). მეოთხე წვერს მპარსავს, მეხუთე—„პრიჩოსკას" მიკეთებს, მეექვსე—სუფრას აწყობს.

უკაცრავად ვარ, მაგრამ ჩემს კნეინას უკვე ბარგი აუკარი. ჩემს ესთეტიურ გემოვნებას არ შეეფერებოდა მისი გარეგნობა. მთავარი მიზეზი იყო ფეხები, რომელიც ბზიკ ნაკბენივით ჰქონდა ჩამოსივებული!

შევიყვარებ მხოლოდ მზეთუნახავს. მასაც, რასაკვირველია, დროებით. მრავალფეროვანი ცხოვრებაა ჩემი იდეალი!

მომბეზრდა აქ ცხოვრება! საზღვარ-გარეთ მომინდა წასვლა. ვიზა უსათუოდ უნდა ვიშოვო! ევროპის დედა-ქალაქებს მოვივლი. ამბობენ, იქაურ ქალებში დიდი მოწონება აქვს კავკასიელსო. გავინავარდებ, რას ვდარდობ! ცხოვრებას მეტს რას გამოვრჩები...

მთავარია ვიზა! ვიზა! ხვალიდანვე შევუდგები ვიზის შესაძენად ზრუნვას...

— აბა ბიჭო! ჩქარა! ავტომობილი! ერთი გავისეირნოთ რუსთაველის პროსპექტზე...

სპირიდონ ბუშტაძემ გაახილა თვალი. გაიხედ-გამოიხედა. უკვე გათენებულიყო, მზეს კარგა მაღლა წამოეწია.

— ეჰ! ყოველივე ეს იყო სიზმარი!—სთქვა სპირიდონმა.

სინამდვილე კი ასეთი იყო: ბიუროკრატობისათვის სამსახურიდან გამოპანღურებულ სპირდონს შერჩენოდა ინდუსტრიალიზაციის სესხის ობლიგაცია, რომელზედაც ერთად-ერთ იმედს ამყარებდა.

სპირდონმა მეზობელს სთხოვა გაზეთი. ამოიკითხა მოგებათა სია, უიმედოთ ჩააქნია ხელი და ისევ წამოწვა ლოგინზე, რადგან სამსახურში აღარ მიეჩქარებოდა.

სეგიერ-ბენ-შეიხ.

ორი ბრმა

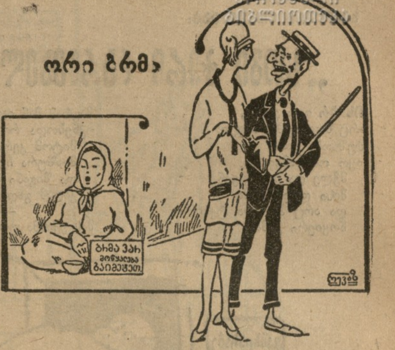

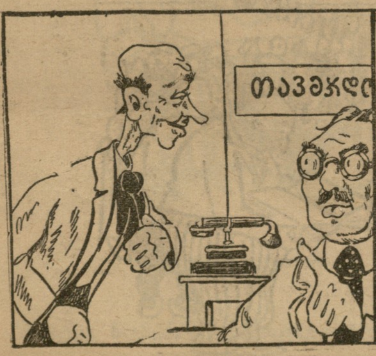

თავის უფროსთან ცენტრში
მოკრძალებით სდგას გმირი.

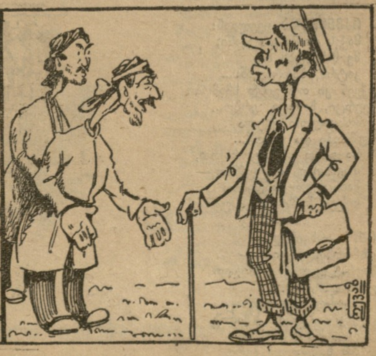

სოფელში რომ გზავნიან,
აწეული აქვს; ცხვირი.

ხალხური თქმულება:

„ზოგი ჭირი მარგებელია"-ო

ის არ იყო გამგე,
არც მთავბუჭი, სპეცი;
მუშაობა მისი
იყო ორ-სამკეცი...
მჭლე და ჩია იყვენ
მისი დედა, მამა
და არც ჰქონდა ტკბილი,
ნოყიერი ჭამა...

მაგრამ მან იცოდა—
იქნებოდა რიგი,—
მიტომ კერძო ექიმს
მიაშურა ჩქარა,
და შიგანი მის წინ
კილამ გადმოჰყარა.
—:—
მას ექიმმა უთხრა:

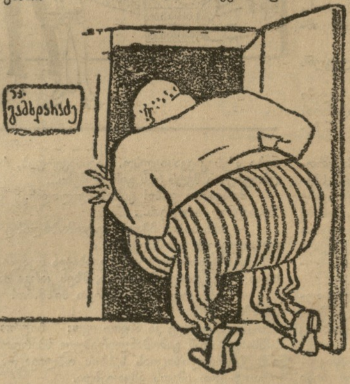

...და მან კერძო ექიმს
მიაშურა ჩქარა.

„მდა! საქმეა რთული:
ასეთ სიმსუქნისაგან
წაგხდომიათ გული.
„ჯერჯერობით კარგი
არაფერი ითქმის;
უნდა გახდეთ მეტად,
ნახევრამდე თითქმის,—
„თორემ ტყავში ხორცი
ველარ დაეტევა
და თან გულსაც ქონი
მალე მოერევა.
„ხომ ხართ დაზღვეული?"
ხომ გაქვთ თქვენ წიგნაკი?
მოგიხდებათ მეტად
ბორჯომ-აგარაკი".
—:—
წამოვიდა იგი.
მოდის ნელა-ნელა
და ჩურჩულებს გულში:
„არის ხსნა და შველა".
—:—
ამბულატორიის
ის მიადგა კარებს,
მაგრამ ერთი მისვლით
ექიმს ვინ აკარებს??
—:—
„ჩაეწერეთ დღეს და
ზეგ მიიღებთ ნომერს,
თუ თქვენთაგანს მა-ზეგ
გასინჯავენ რომელს!
კითხა მას ექიმმა:
„რა გაწუხებს თქვენა?"
ოხრა-ხვნეშით ძლივს-ღა
ამოიღო ენა:
„სიმსუქნე მაქვს დიდი,
თანაც გულის მანკი.
მნახა სხვა ექიმმა
და მირჩია მან კი,—
რომ დავჭლევდე, გავხდე
და დავკარგო ქონი.

მაგრამ იგი მაინც
ისე გასუქდა, რომ—
იწონიდა რვა ფუთს
ტანსაცმელის „ტარომ".
—:—
იკვეხნიდა ყველგან:
მაქვს ღონე და ჯანი;
მე მასუქებს ასე
კიტრი, ბადრიჯანი...
თქვენ კი თუ გინდ სჭამოთ:
კვერცი, ხორცი, ერბო...,
გამოსცალოთ ყველა
მუშკოპი და „ეპო"...
რა გინდ იხლაფორთოთ,
თავისთავს რა უქნათ,—
მაინც ვერ გახდებით
თქვენ ჩემსავით მსუქნათ!
—:—
იყო არხეინად,
ეზრდებოდა ღიპი,—
მაგრამ კიდევ გაზრდით
გაიშალა ქიპი.
დაუსუსტდა გულიც,
(ცემა ჰქონდა ხშირი),
და ჰქნა ექიმისკენ
მან საშველად პირი.
—:—
დაზღვეული იყო
ვით მსახური იგი,

მაგრამ ერთი მისვლით,
ექიმს ვინ აკარებს!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

როგორ ფიქრობთ—რჩევა
არის მოსაწონი?
დავსნეულდი კაცი—
ძლივს-ღა ვგორავ ლებზე
და გთხოვთ გამაგზავნოთ
ბორჯომში ან წყლებზე".
ექიმმა კი უთხრა:
„მართალია, მაგრამ
ჩვენ ვერ გაგაგზავნით,
ხელს გვიჭერენ მაგრად.
„თქვენ მიმართოთ უნდა
მთავარ კომისიას,
რომელსაც, რომ ხვალ-ზეგ
ჩვენ წარუდგენთ სიას".

—:—

წარსდგა ავადმყოფი
კომისიის წინა.
„გამგზავნიან ალბად"
თავში დაუბნია.
ახედ-ჩამოხედეს,
ყველას მოეწონა.
(დაჰკარგოდა უკვე
ორი ფუთი წონა!)
კომისიამ უთხრა:
„რას გავხდები აქ მე?!
მთავარ კონტროლს სთხოვე.
არის მისი საქმე.
არც ისეა საქმე,
როგორც შენ გგონია!
მართალია: ქონი
უწინ კი გქონია,—
„მაგრამ არ გვაქვს ნება
ვგზავნოთ ასეთები.

„გავხდი კაცი ამდენ
დავიდარაბაში"..

„მთავარ კონტროლს სთხოვე
არის მისი საქმე"..

უნდა წაიკითხოთ
ჩვენი გაზეთები,
„რომლებშიაც ხშირად
ჩვენზე სწერენ, მიტომ
რომ ჩვენ პროტექციას
ვაწარმოებთ ვითომ".
გადის ხანი... და მას
ელირსა კონტროლი,
რომლის დიდი არის
უფლება და როლი.
წარსდგა, მაგრამ როგორ?
გამხდარი და ხმელი.
(დაჰკარგოდა წონა
ხუთი ფუთი მთელი).
უთხრეს: არა გიშავს!
მალე სულ გაივლის,
თუ კი გაატარებ
აქ ივნისს და ივლისს".
მოახსენა კონტროლს
საქმეც იყო რაში:
**„გავხდი კაცი ამდენ
დავიდარაბაში.**
**„მე რად მინდა თქვენი
ბორჯომი და წყალი?!"**
ეს უთხრა და ძლივს-ღა
ადგა ის საწყალი...
და ბარბაცით კიბე
ჩაიარა ნელა...
„ვოლოკიტა"-მ მისცა
ამ კაცს ხსნა და შველა.

ინუქი..

შემდეგ ნომერში გამოცხადებული იქნება კონკურსის შედეგი

დასასრული

(რომანი ექვს თავად)

გადაწყვეტილია აზარტიან სათამაშოების დახურვა.

1. სახელი და სახსენებელი

სადილობის დროს პლატონი რაღაც ჩაფიქრებული იყო. მთელი თეფში ლობიო ისე შეუმჩნევლად შიჭამა, რომ ერთი სიტყვაც კი არ დაუძრავს ლობიოს მარგებლობიანობის შესახებ ორგანიზმისათვის.

— რას ჩაფიქრებულხარ, კაცო, ასე!? — შეეკითხა ცოლი.

— ვინ? მე;!— გაიოცა პლატონმა.

— ჰო, შენ!.. ვერც კი ამჩნევ, რას სჭამ.. მალე პურის ნაცვლად ხელსახოცსაც გადაუძახებ მუცელში.

— ჩასაფიქრებელი რა მაქვს... დღეს ჯამაგირები დაგვირიგეს..

— ჰო.. ალბად იმაზე ფიქრობ, სად შეინახო (!?).

მაგრამ პლატონს არც კი გაუგონია უკანასკნელი სიტყვები და სანამ ცოლი გულმოსულად უბრიალებდა თვალებს, დამშვიდებით მოუღო ბოლო ლობიოს მეორე თეფშს.

— ხარ მაძღარი? — შეეკითხა ბოლოს მზრუნველობით ცოლი.

— ვინ? მე!? — გაოცდა ისევ პლატონი.

— ღმერთმა ამოაგდოს შენი სახელი და სახსენებელი!

მაშ ვინ?. ვინ?! რა დაგემართა?

— რა უნდა დამმართოდა.. სხვებმა იკითხონ, თორემ მე კიდევ არ ჩავმჯდარვარ ისე...

— სად უნდა ჩამჯდარიყავი. რეებს ლაპარაკობ. თქვი ბარემ, რა მოხდა!

— რა უნდა მომხდარიყო?! არაფერი.. კიდეც რომ ვთქვა, მერე რა? მე კი არა, მთლად რომ შევიკრიბოთ სულყველამ, ვინც ჯერ კიდევ დაკეტილში არ ვართ, და ერთხმად მოვრთოდ ყვირილი, მაინც არაფერი გამოვა..

— თქვი მაინც კაცო, ენა ხომ არ ჩაგივარდება?.,

— ენის ჩავარდნა მაშინ თქვი...

ცოლმა უიმედოთ ჩააქნია ხელი.

2. სრულებით მოულოდნელად

სადილის შემდეგ პლატონმა ოთახში დაიწყო სიარული. ერთი საათის სიარულის შემდეგ მიაჩერდა რაღაც სურათს კედელზე და იქ დარჩა ასეთ მდგომარეობაში.

— ეგ სურათი უკვე სამი წელიწადია ჰკიდია მაქ და ეხლა უყურებ? შეეკითხა ცოლი.

პლატონი საჩქაროდ მოშორდა სურათს.

— რა ვუყოთ მერე.. მამაშენია, სხვა უცხო ხომ არ არის..

ბოლოს და ბოლოს მე მხოლოდ ერთი წუთი ვიდექი მის წინ...

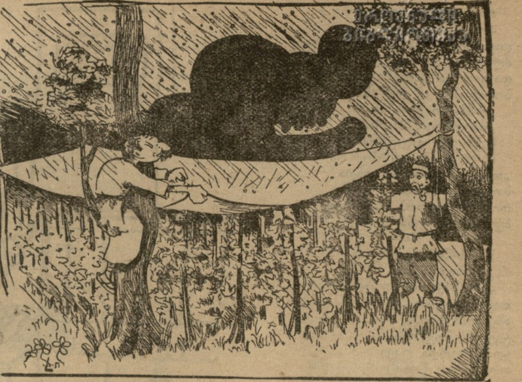

ვენახის დაცვა სეტყვისაგან ლევარსი როხროხაძის გამოგონებით

— კარგი ერთი წუთია... ნახევარი საათი იყავი დასობილი მილიციელივით.

- თუ გინდა ნახევარი საათი იყოს. ეს მაინც წუთია ხუთ წელთან შედარებით, ისიც სასტ..

ცოლი აღელვებული წამოვარდა.

— რა ხუთი წელიწადი?! რომელი ხუთი წელიწადი?!. თქვი შე უბედურო, რა მოგივიდა-? რა ამბავია?- ხომ არავინ შემოგაკვდა ხელში?! ხლა ფორთში ხომ არ გაები სამსახურში?! ამხანაგებმა ხომ არ ჩაგითრიეს რაიმე ცუდ საქმეში?!? თქვი ბარემ, შე..

პლატონი შეიშმუშნა.

— იცი რა, ვერ გამიგია, რის გამო, მთავრობამ სრულებით მოულოდნელად ბრძანება გამოსცა აზარტიან სათამაშოების დახურვის შესახებ...

და პლატონმა უჩვენა ცოლს გაზეთში ის ადგილი, სადაც ეს იყო მოთავსებული.

ცოლი რაღაც უგუნებოდ გახდა.

3. იმედის დაღუპვა

— შენ რაღა გაწუხებს მერე? — კითხა ბოლოს ცოლმა პლატონს.

— ძაშ ვის უნდა აწუხებდეს! — შეუტია პლატონმა. — თუმცა მე რა? მე რა შუაში ვარ.. პირიქით, ყოველგვარი ბურჟუაზიული მიდრეკილებანი, რომლებიც ჯერ კიდევ გამჯდარნი არის საზოგადოების ზოგიერთ ფენებში, აღმოფხვრილ უნდა იქნენ ძირიან - ფესვიანად.. მე ეს ძლიერ მახარებს.

— რაღაც არ გეტყობა სიხარული..

— რა ვუყოთ.. მე ის მაწუხებს, რომ ამდენი შემოსავალი ეკარგება მთავრობას... წარმოიდგინე, რამდენი ინვალიდი, შრომის უნარს-მოკლებული კარგავს სარჩენს... წარმოიდგინე, რამდენი კრუპიე და მათი ამხანაგები დარჩება უმუშევრად... იმათ ხომ ჩვენ ვინახავდით ჩვენი შრომით და ოფლით!..

— როგორ ჩვენ?.. მაშ, შენ...

— არა, არა!. მე მხოლოდ იმათზე ვამბობ, რომლებიც ამ სათამაშოებში დადიან და თავიანთ ჯამაგირებს იქ სტოვებენ. გარდა ამისა, მე კიდევ ის მაწუხებს ვთქვათ, რომ აილონ და ერთ დღეს მართლა მიაკეტონ ყველა ეს უმანკო გასართობი ადგილები, მაშინ სადღა უნდა დაიბრუნოს ამდენმა ხალხმა წაგებული ფული... ხომ დაელუპათ უკანასკნელი იმედი.

პლატონმა აღელვებულად დაიწყო ისევ იქით - აქეთ სიარული.

— ნუ თუ ლოტოებსაც დახურავენ? — იკითხა შეკრთომით ცოლმა.

— ალბად... განა შენთვის სულ ერთი არაა?

— მმ... რა თქმა უნდა... მე მხოლოდ ეს ჩვენი მეზობელი ქალი მეცოდება

4. გულის თამაში

როცა შეღამდა, პლატონმა რაღაც საეჭვო ხმით განაცხადა, რომ კრებაზე აპირებს წასვლას.

დიდი დავიდარაბის შემდეგ ცოლმა როგორც იქნა დაატოვებინა მას ჯამაგირის ნახევარი და მერე კარებამდინაც კი მიაცილა.

— ხელი მოაწერე, რომ მიხვიდე... არ დაგავიწყდეს.

გზაში პლატონს ათასნაირი აზრები უტრიალებდა თავში.

— დღეს, რაღაც ისე მითამაშებს გული, რომ უთუოდ დავიბრუნებ ყველაფერს... ტყუილად კი არ ვნახე წუხელის სიზმარი.... მერე კი რაც უნ-

რეჟისორი (მსახიობს):—თქვენ თავი მოიკალით... თქვენ მკვდარი ხართ... მეტი სიცოცხლე... სიცოცხლე თამაშში!

მსახიობი:—ეს რა ხათაბალი ყოფილა! თუ მკვდარი ვარ, რაღა სიცოცხლე უნდა გამოვიჩინო?!

დათ ის ქნან.. უფრო უკეთესი, თუ დაკეტავენ... ვინ იცის, იქნება კიდეც მოგებაში დავრჩე...ო, დღეს უთუოდ დავიბრუნებ ყველაფერს...

ეს საღამოც ჩვეულებრივად დამთავრდა. სამი საათის უკან პლატონს კარგი დასტა ფული ჰქონდა ჩაკეცილი გულ ჯიბეში, ზოგი თავისი და ზოგიც არა თავისი. ეხლა კი იქ არც თავისი იყო და არც სხვისი, გარდა ტრამვაის ფულისა, რომელიც იმიტომ შერჩა, რომ ამ თანხით ერთხელ თამაშიც კი არ შეიძლებოდა.

გამოსავლისაკენ რომ წამოვიდა, კარებთან უეცრად ცოლს დაეწია.

— შენ აქ რას აკეთებდი!? — კითხა მან ცოლს.

— შენ რაღას აკეთებდი?

— მე, ისე... საყურაბლად ვიყავი.. მეტად საინტერესოა...

— მეც ისე... მართლაც რომ საინტერესოა...

ნ. წარსული, აწმყო და მომავალი

ტრამვაიში ჩუმად ისხდენ.

— გახსოვს, — შეეკითხა ბოლოს პლატონი ცოლს, — ამას წინად ფული რომ მოგეცი შკაფის საყიდლად.., ჯანდაბას... უშკაფოდაც გავძლებთ.. ის ფული ძალიან დაგვჭირდება ამ თვეში სახარჯოთ.

— ლოტოში რომ ბედი მქონოდა, მე იმ ფულით შკაფთან ერთად კოვერკოტის პლაშჩსაც ვიყიდდი..

ისევ დუმილი ჩამოვარდა.

— შენ გახსოვს, — შეეკითხა ეხლა ცოლი პლატონს, — შავ დღისათვის ფული რომ გქონდა გადადებული შემნახველ სალაროში...

— ის შავი დღე დიდი ხანია რაც მოვიდა და წავიდა კიდეც...

— მაშ ავანსი ითხოვე... მალე წინ წაგწევენ, ჯამაგირს მოგიმატებენ და იოლად გავისტუმრებთ...

— უავანსოდაც საკმაო მაქვს გამოტანილი... წაწევით კი ვინ იცის, საით წამწევენ...

—:—

სახლში პლატონ უეცრად მხიარულებმ დაეტყო და მალე ცოლსაც გაუზიარა თავისი იმედები:

— შენ დარდი ნუ გაქვს... მადლობა ღმერთს, ჯერ არ დაუხურავთ და კიდევ მოვასწრებთ დაბრუნებას... მხოლოდ მოსწრება უნდა, სანამ დაიკეტებოდეს. თანხას ვიშოვით... მერე კი, როცა დაიკეტება, ჩვენ შეგვიძლია საკუთარი კაზინო გავხსნათ ჩვენს ბინაზე და ვინაიდან კონკურენტი არ გვეყოლება, ჩვენს ბედს ძაღლი არ დაჰყეფს.

წინ წაწევა

მესამე დღეს წითელარმიელებს პლატონი ორთაჭალისაკენ მიჰყავდათ.

დასასრული.

ხინემატო,

გურული სცენა

ძმავო და ამხანაგებო! აძირიიეთ, წავედი... დაბალ ვახძობაზე რომ მუახტი მაშიხას და ხის წვერებს რომ მზემ ამოაცილა, შლეჭა მუადინე კაკალ თბილისში, და ვტიკე თავის სოფლის კავშირის დელეგატების კრებაში.

გეიხსნა კრება. გამოცვინდენ მარა რა გამოცვინდენ მოლაპარიკე კაცები. აგი ამის თავმჯდომარეთო, იგი იმის „ზავია"-ო, იგი „ზავი"-ს „ზამია"-ო, ნახე ჩემო ძამიაო... ილაპარაკეს, ძმაო, მარა დიეთხუვე და უშვი... სულ „გლეხები და გლეხები"...

ბუნებამ დაუმადლონ ჩვენი ასეთი მოხსენება. ჩვენს გაჯახირებულ სიცოცხლეს მაინც არ მიეცა საშველი, თვარა, ვინ იცის, რამდენი მომხმარე გვყოლია... დავპრაწე თვალები ტრაპაიძის კუროსავით. გამავიწყდა, რომ მარიამიზა ხინკილაი არ დამიტიებია სახში, ყანაში რომ ღორები იფუგნენებოდა და ბახჩაში ქათმები იჩხრიკებოდა... ვითამ ვარ სამოთხეში, არის პრასა-პრასათ პაპრაგანდა. აქეთური, იქითური, ჩერიე და სათითური... დღეს, ხვალ, ზეგ... ვინ რას ჩიოდა, არ ვიცი, მარა ხელის გული მაინც ტაშის ცემით გევიტკვლიცე. გათავდა, რაცხა იყო, გადაწყდა ჩვენდა ყოლიფერი კაი: ბანკმა—„ფარაში შეგაცურებთ"-ო, სოფლის კავშირმა—„ჩვენ მოგახმართო: იმისთანა მანქანებს გამოგიგზავნითო, რომ თქვენი ხარები პრასა არ იყოს იმასთანა"-ო; კოლსექციამ—„რაცხა კოლექტივიაო, იმაში ჩაგაბამთ"-ო *)... აგი ძროხას გვპირდება, იგი სიმინდს. ერთი სიტყვით, გაგვიცოცხლდა ბაბაი, სხვაი რაღაი, იმისთანაი სასახლე უუშენებიათ, ძამიავ, რომ მთელ ლანჩხუთს იყიდის...

მუშების სასახლე და კლუბი რომ ნახო, იტყვით: „ღმერთო, რაა აგიო?!".. რაცხა, ზაგეზიაო, გუუკებიათ, თლა სანცო მოსანახავია! რომ დაღამდება, თლათ კიდის-კიდემდე მარსკვლავებით მუაჭიკჭიკებს მთელ თბილისს და მიწაზე ლეფსი რომ დააგდო, არ დეიკარგება. ნუ გამამტყუნებთ და ვინატრე: ერთი აი ყოლიფერი ნიკოლოზას დაანახვა მისი დასაფსები თვალებით-მეთქი.

ხო, აპა წაიკიდოდა, ჩვენ მოგვეცემა საშველი: გავნათდებით, გავპროლეტარდებით და ჩვენც კაცები გავხდებით. გაგვითოვდება: აქეთ-კოლექტივიზაცია, იქეთ—მაშინიზაცია, წინ ინდუსტრიალიზაცია, უკან შვიდი საათის მუშაობიზაცია, გვერდზე—ჩვიდმეტი საათის ჭმა-ძილი-ქეიფიზაცია.

ჩვენ—ბანკი და სესხი, „კულაკებს" კი—ზარი და მეხი. იგინი—ჭირში, ჩვენ—ლხინში და შვიდობით ყველაყაი!...

შხანკოლა.

*) უი, დაბმა არ ასცილდა იმას, ღმერთის წყალობით...

მაყურებელი ქალის წამოძახილი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩვენს ეზოში

უკვე გათავდა გასტროლებიც.
გამოიკეტა თეატრების კარები.
სად უნდა წავიდეთ გასართობათ?

მართალია: უკვე გაიხსნა მრავალი საზაფხულო-კლუბი, სადაც წარმოდგენები იმართება, მაგრამ ეს მაინც ვერ დააკმაყოფილებს თეატრალურ საზოგადოებას ამიტომ ვაცხადებთ საერთო საყურადღებოდ, რომ ჩვენს ეზოში, ბალკონზე ხშირად იმართება უფასო წარმოდგენები, რომლებსაც ესწრება მთელი ჩვენი ეზო და მეზობლობა.

ჯერჯერობით რეპერტუარიდან იდგმება:

„შეჯიბრი“

მოქმედნი პირნი:

ნადია და ნასტია მეზობლები, დიასახლისები.

კოლია მეზობლის ბიჭი.

რეკვიზიტი: მუშტები, გრჭყალები, სანაგვე ხალათი, ვედრო წყალი, ძველი საცვლები და სხვა.

სცენა წარმოადგენს ორივე დიასახლისის ბინის საერთო ბალკონს, რომლის კუთხეში ფეხსალაგია და ახლოს წყლის ონკანი. ბალკონის მეორე კუთხე გადაკეთებულია სამზარეულოთ, რადგან უწინდელი ნამდვილი სამზარეულო სახლის - პატრონს ოთახად „უქცევია“ და გაუქირავებია 300 მანეთად. კედელზე მიჭედებულია ელექტრო-მრიცხველი, რომელიც ეკუთვნის ორივე ბინას.

ჯერ სცენაზე (ბალკონზე) არავინ არის; ხოლო სამზარეულოში ისმის ორივე დიასახლისის კაპასი, რომლის გაგონებაზე მდგმურები გარედ გამოდიან.

მდგმურები: — რა ამბავია!? როგორც კი ადგებიან, მაშინვე ჩხუბს იწყებენ!

კოლია (გამოვარდება ბალკონზე): — იწყება, იწყება... გთხოვთ დაიკავოთ თავიანთი ადგილები. (ჰხტის).

ნადია (გამოდის გინებით სამზარეულოდან):— თუ ქალი ხარ, აგერ გამოდი ბალკონზე და აქ გაგელაპარაკები, თორემ მანდ ყველაფერი დაიმტვრევა.

კოლია: — ოი, გენაცვალე, მასე უნდა!

ნასტია (ესეც გამოდის): — აქა ვარ! აბა გააქანე ხელი, თავი ცხრად გაგიხადო!

ნადია: — ჯერ მოიცა! ჯერ აგერ ამათ თვალ-წინ (უჩვენებს მაყურებელ მეზობელზე) უნდა გამოგთართხო —რატომ არ სწმენდ ამ ბალკონს?

ნასტია: — რამდენიც მეკუთვნის, იმდენს კიდეც ვწმენდ... გიცხონდეს სული—შენს ბავშებსა და შენს იმერელ სტუმრებს, რომლებიც ბუზებივით სვრიან აქ, მე ვემსახურო! მანამდე არ აგიდგეს გვერდები.

ნადია: — ვაი, შე უბედურო, აბა შენსავით ჯორი კი არა ვარ, რომ შვილი არ მყავდეს. ხუთი წელიწადია გათხოვილი ხარ და ერთი შვილიც არა გყავს.

ნასტია: — ეს შენი საქმე არ არის... არ მინდა, თორემ კიდეც მეყოლება.

ნადია: — კი, აბა! მთელი ერთი როტა სალდათები რომ შენი ქმარი იყოს, შვილი მაინც არ გეყოლება, რადგან ჯორი ხარ, ჯორი.

ნასტია: — ჯორიცა ხარ და ძროხაც. შენი ქმარი ეხლა არ იქნებოდა ხორცის კრიზისი. ორ-სამჯერ რომ ეხლა არ იქნებოდა ხორცის კრიზისი. რ-სამჯერ რომ აბორტი არ გამეკეთებია, ეხლა ოთხი წლის ვაჟი მეყოლებოდა.

ნადია:—ჰმ! ოთხის არა, ათის არ გინდა?! ისიც ვაჟი! მასე ადვილი როდის არის ვაჟის გაკეთება! ჩემსავით ჯიშიანი უნდა იყო, რომ ვაჟი გააკეთო... აბორტს ნუ აბრალებ შენს ჯორობას. აბორტი მეც კი გავიკეთე სამოთხჯერ, მარა შემდეგ შვილი მაინც კი მეყოლა.

კოლია: — ვაჰხ! რა ხალხია!? ბალკონის შესახებ დაიწყეს და აბორტზე გადავიდენ! ჰყვირიან და ჩხუბობენ, — ერთმანეთს კი არა სცემენ! (ნადიასა და ნასტიას) ბალკონი დაგავიწყდათ?

ნადია: — ნაკლებად დამვიწყებია... ჰო, იმას გეუბნებოდი, რატომ უფრო ხშირად არ ასუფთავებ ბალკონს? შენც ხომ ხმარობ?!

ნასტია: — ხანდახან ხომ ვასუფთავებ? მეტი მე არ მეკუთვნის.

ნადია: — ოჰო, ხანდახან! რა პრინცესა და პარიჟანკა შენ ხარ, რომ ხანდახან გასწმინდო?!

ნასტია: — ნუ ჰყვირი იერიქონის საყვირივით და ნუ ღრიალებ ბაყბაყ-დევივით.

ნადია: — არ მინდა შენი არაფერი. გავიყოთ იატაკი.

ნასტია: — არც მაგაზე გეტყვი უარს, ხოლო ყვირილს უკელი; ხომ ხედავ ყველა ჩვენ გვიცქერის?!

ნადია: — გვიცქერის, თორემ ძალიან გრცხვენია, შენ სადა გაქვს სინდის-ნამუსი! (ზომავს იატაკს) აი, აქედან შენ უნდა გასწმინდო.

ნასტია: — ოჰო, მომიზომა ნახევარი! ჩვენ ორი სული ვართ—მე და ჩემი ქმარი. თქვენ კი—(თითებზე ითვლის) ბარე შვიდი. მაშასადამე: სამნახევარჯერ მეტი გეკუთვნის თქვენ,—აი ამდენი (მიუზომავს).

კოლია (სცდილობს ორივეს გალიზიანებას):— მართალია, ესენი მეტი არიან, მაგრამ ამისათვის მათ „სკიდკა“ უნდა მიეცეს.

ნადია: — ახლა არა გრცხვენია, რომ ამ პატარა ბიჭს შენზე მეტი ჭკუა აქვს?!

ნასტია: — რა „სკიდკა“?! აქ კოოპერატივი ხომ არ არის?

კოლია: — ესეც მართალია. თქვენ, ნადია, ბევრი

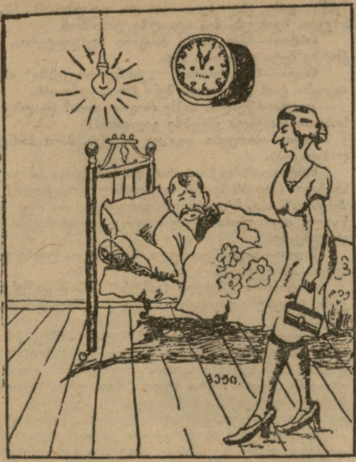

— რა არის შვილო, რომ ასე იგვიანებ ყოველთვის? უკვე ღამის პირველი საათია!

— ხომ იცი, მამა—ღამეობით გამგესთან „სვერხ-უროჩნებს“ ვაკეთებ!

ბავშები გყავთ. ისინი ყოველთვის ბალკონზე თამაშობენ და იატაკს სვრიან. ამიტომ მართალს ამბობს ნასტია!

ნასტია: (ნიშნის მოგებით): — ჰააა! ეხლა არა გრცხვენია, რომ ამ პატარა ბიჭს შენზე მეტი ჭკუა აქვს? სადა გაქვს სინდის-ნამუსი? ტურის შუბლი გაქვს ნამდვილი, ტურის შუბლი.

კოლია: — წახდა საქმე. ისე ლაპარაკობენ, რომ მგონი ჩხუბი არ მოუვათ.

ნადია: — აი შენი შუბლიც! (სანაგვე კალათს ესვრის).

ნასტია: — მე შენ გაჩვენებ სეირს (ებღლვნება და სახეს უკაწრავს).

კოლია: — დიპტიპიტო. (ცეკვობს. სხვები იცინიან). აბა რომელმა აჯობოთ... მასე... მასე!;;;

ნადია: — იგი შენ! (ერთმანეთს შორდებიან).

ნასტია: — მე რა უნდა მიამოს! ჩაიხედე სარკეში, ახლად დაქვრივებულ ქალსავით ხარ დაკაწრული. გიამა?

ნადია: — მე რომ მეუბნები, ერთი შენ ჩაიხედე სარკეში, შეშლილსავით გაქვს თმები გაწეწილი.

ნასტია:—ეს არაფერია. ამ საღამოს პრიჩოსკას გავიკეთებ... ოი, ვენაცვალე ამ ჩემს მანიკურს (იცქირება თითებზე); აწი ყოველდღე გავიკეთებ, გამომადგება შენთან. აბა რა გგონია, შენ რომ ფრჩხილებს არ იწმენდ და შიგ ორი ფუთი ნაკელი გაქვს!

ნადია:—ბრჭყალები კატის საქმეა...

ნასტია:—ჰო, მართლა, შენი კატა ნუ დადის ჩემს ოთახში და ჩემს თაგვებს ნუ იჭერს, თორემ თავს გაუჭეჭყავ და სადილად მოგართმევ.

ნადია:—აქეთ არ დავინახო შენი ლეკვი, თორემ, მაშინ ნახავ რა მოხრაკული მოგართვა დესერტად.

ნასტია:—ეს შენი საქმე არ არის.

ნადია:— თუ არ არის, ნახავ. ლეკვს გაიჩენ, —მე ჭალლს გავიჩენ. გოჭს იყიდი, მე ღორს ვიყიდი და არ მოგცემ მოსვენებას; ყველას აი აქ ბალკონზე მივუჩენ ბინას.

ამბულატორია

ექიმი: — სახელი... გვარი... მამის სახელი. როდის დაიბადა... რამდენი წლისაა... მამაკაცია თუ დედაკაცი?

დედა: — დაგიდგეს თვალები, ვერა ხედავ, რომ ვაჟია და კაცი კვდება! რა დროს ანკეტაა, წამალი მომაშველე!

სსსსს... ჩვენ ასეთი წესი გვაქვს... იყო თუ არა ავათ? პროფესია... (და ასე შემდეგ)

ნასტია:—არა, შენს ლოგინში დაიწვინე, ნუ გეშინია არ შეგეზიზღოს.

ნადია:—ვაი, შე წელმოტეხილო და ზარმაცო. სისუფთავე და დალაგება შენ გეზარება, თორემ მე არა... შენ ყველაფერზე ასე იცი. ფეხისადგილს კვირაში ერთხელაც არ გასწმენდ და ჩვენ გვიხდება მისი წმენდა.

ნასტია:—იმისდა მიხედვით, თუ რამდენად ვხმარობ, კიდეც ვწმედავ.

კოლია (მაყურებლებს):—კარგად არის საქმე! რაკი ფეხისადგილზე გადავიდენ, აუცილებლად კარგ სანახაობას ვნახავთ.

ნადია:—ფეხისადგილი ყველას თანაბრად სჭირია და ყველა თანაბრად უნდა სწმედდეს.

ნასტია:— ჩვენ ორი ვართ; თქვენ კი—შვიდი.

ნადია:—სამი არ არის მხედველობაში მისაღები, რადგან მე და ბავშები „გარშოკს“ ვხმარობთ და ფეხისადგილში არ დავდივართ.

ნასტია:—ვაი, შე სულელო, „გარშოკი“ ხომ ფეხისადგილში უნდა გასწმიდო?! „გარშოკს“ მეც კი ვხმარობ, მაგრამ ამისათვის შეღავათს არ ვთხოულობ. გარდა ამისა, ჩემი ქმარი ძალიან ხშირად არის მუცელში შეკრული, რადგან ბუასილით არის ავად.

ნადია:—რა ვიცი, დღეში სამ-ოთხჯერ კი შედის და მთელი საათობით ზის შიგ.

ნასტია:—მერე რა! დადის, მაგრამ გეუბნები მუცელში შეკრულია მეთქი. მუცელი ატყუილებს.

ნადია:— არაფერსაც არ ატყუილებ, არაფერიც არ არის შეკრული... შეკრული კი არა, ფაღარათი ჰქონდა გუშინ... ყველაფერი გავიგონე.

ნასტია:—გუშინ ზეთი დალია და იმიტომ

ნადია:—ჰოოო, ეს სულერთია: ერთი კვირა ითმინოს და ბოლოს ერთად გამოახვავოს ყველაფერი. მთელი საათი იჯდა შიგ.

ნასტია:—ჰა, ახალი გამოგონება! შენ ფეხისადგილის „სჩეტჩიკი“, მრიცხველი ყოფილხარ. კარგად აღნიშნე თუ ვინ რამდენჯერ შედის და რამდენ საათს ზის შიგ!

ნადია:—აბა, ახლა დაითვალე რამდენი გაგარტყა თავში (გაარტყამს).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნასტია:—შენზე ნაკლები გამრტყმელი ვინც იყოს, შევარცხვინე! (სცემენ ერთმანეთს).

კოლია:—აბა არ აჯობოთ ერთმანეთს.., არ ჩამოუ-ვარდეთ ერთმანეთს... ჰო, ჰო, მასე.. კარგი იყო. ესეც კარგი იყო. (ნადია და ნასტია ერთმანეთს წიხლებს ჰკრა-ვენ და ორივე იქით-აქეთ წაიქცევიან).

ნადია:—დარბილდი კარგად?

ნასტია:—შენზე უფრო ნაკლებად; შენ კი ჩემზე უფ-რო უკეთესად დარბილდი. აწი ხომ ისწავლი ჭკუას?

ნადია:—უყურე, ამ უტიფარს?! კიდევ იმას გაიძახის, რომ მე მოგერიეო!

კოლია:—საქმეოა; მართლაც არ ვიცით ვინ ვის სჯობნით. განაგრძეთ კიდევ და გამოაშკარავდება!

ნასტია:—მოვიდეს და ისეთს გავუშლი სახეში, რომ ელექტრონი აენთოს თვალებში.

ნადია:—შენ ელექტრონი გახსოვს იმიტომ, რომ ჩვენზე მეტს ხარჯავთ. მთელი ღამის განმავლობაში ან-თებული გაქვთ. კი ვიცი მე; როცა თქვენ დაწვებით, ჩუ-მად შემოვიჭვრიტავ და ვხედავ ელექტრონი ანთია.

ნასტია:—მერე რა?! სამაგიეროთ შენ ორი „ლამპო-ჩკა" გაქვს. ღამით მეშინია და იმიტომ არ ვაქრობ.

ნადია::—გეშინია და გლახაკი რომხარ,—ის მეც ვი-ცი. ოი, „**ტელას**"-ი დაიქცეს და მოისპოს, თუ მას ცალ-ცალკე დაედგა ჩვენთვის ელექტრო-მრიცხველი.

ნასტია:—აი, მაგაში მეც გეთანხმები. მართლაც დაე-ქცეს ოჯახი ის რაღაც ოხრობა „ტელას"-ია.

ნეტავი ამერიკაში ვცხოვრობდე, რომ დღე და ღა-მეც არ მქონდეს ამისი საზიარო, თორემ სხვა რამე ღმერ-თმა დამიფაროს!

ნადია:— ჰმ! ამერიკაში?! ხა-ხა-ხა- ამერიკაში მოუნ-და წაბრძანება ქალბატონს!

ნასტია:—რა უნდა გელაპარაკო, როცა შენთან ლა-პარაკიც არ შეიძლება.

ნადია:—ანდა რა უნდა მელაპარაკო, როცა პირი წყლითა გაქვს სავსე?!

ნასტია:—შენ ყოველთვის წყალი გახსოვს,—მაში გნახე დამხრჩვალი.

ნადია:—დახრჩობა როგორც უნდა, ახლავე გაჩვენებ (ეცემა ყელში ნასტიას, რომელიც თავის მხრივ ასევე ექცევა ნადიას).

კოლია:—მოუჭირეთ მაგრად!

მაყურებლები:—გაუშვით ხელი ერთმანეთს, თორემ ორივე დაიხრჩობით.

ნადია (ძლივს ლაპარაკობს):—გამიშვას და გავუშვებ!

ნასტია (ესეც ძლივს ლაპარაკობს):—არა, პირველად შენ მეცი ყელში; გამიშვი და გაგიშვებ.

ნადია (უშვებს):—აჰა, გამიშვი ეხლა!

ნასტია:—ნაკლებათ გამიშვიხარ!

ნადია:—მომატყუილე ხომ, აბა ნახე! (დააპირებს ისევ ყელში ცემას, მაგრამ ნასტია გაუშვებს) არ გაგეშვა ხელი, განახვებდი სეირს!

ნასტია:—კარგია, აწი აღარ შეგეძლება ძველებუ-რად ყვირილი, თავხედი! ამდენ წყალს ხმარობ, მაგრამ მე მაინც არაფერს გეუბნები!

ნადია:—რა უნდა მითხრა?

ნასტია:—ის უნდა გითხრა, რომ მე არ მეკუთვნის ამდენი წყლის გადასახადი, მაგრამ შენსავით მაინც ყვე-ლაფერზე არ ვწუწუნებ.

ნადია:—წყალს შენც კი ხარჯავ!

ნასტია:—კი ვხარჯავ მარა არა ისე, როგორც შენ. თქვენ სადილზე ყოველთვის წყალს სვამთ. ჩემი ქმარი კი ღვინოთ სადილს არ სჭამს.

ნადია:—შენი ქმარი რომ ლოთი იყოს, ჩემი რა საქ-მეა! ჩემი ქმარი არ არის ლოთი, ის წყალს სვამს.

ნასტია:—ეს იმიტომ კი არ მოსდის შენს ქმარს, რომ ღვინო არ უყვარდეს და ლოთი არ იყოს,—არამედ იმი-ტომ რომ ფული არა აქვს და ვერ ყიდულობს.

ნადია:—ტყუილათ გგონია. ჩემი ქმარი გამგის თანა-შემწეა. გამგე ეხლა ავათ არის და, თუ ღმერთმა ჰქნა და მოკვდა, შეიძლება მის ადგილზე დანიშნონ.

ნასტია:—ჩემი ქმარი მთავარი ბუღჰალტერია. შენს ქმარზე მეტი ჯამაგირი აქვს.

ნადია:—სამაგიეროთ „კამანდიროვკებში" იმდენს აკეთებს, რომ წააცილებს შენი ქმრის ჯამაგირს.

კოლია:—წყალის საქმე როგორ არის? წყალზე ჩხუ-ბობდით და ეხლა ქმრებზე გადადით?!

ნადია:—სარეცხი მაგასაც კი აქვს, მარა მაინც ასე ლაპარაკობს.

ნასტია:—სარეცხიც არის და სარეცხიც. აი ეს შენი ნიფხავი! (აიღებს ხელში თავმოყრილ სარეცხიდან) რასა ჰგავს ეს?! ამას მტკვარი ვერ გარეცხავს, არა თუ ეზოს წყალი. ოცი ვედრო წყალი მაინც დაიხარჯება ამის გარეცხვაზე!

ნადია:—გიცხონდა სული, შენ გაცვია ტანზე უფრო სუფთა და უკეთესი.

ნასტია:—აი, შეხედე (აიწევს კაბას და უჩვენებს ქვემო საცვალს) დაგიდგეს თვალები, მთლად შენს იმას ჰგავს?!

ნადია:—მაგაზე უარესია ეს?! (ესეც აიწევს კაბას და უჩვენებს თავის საცვლებს). შეხედე მაგ დასაფსებ თვა-ლებით! ხომ ხედავ როგორი „კრუჟევოები" აქვს?! (ხმა ეზოდან: **„ზევით ასწით ზევით... ჩვენ უნდა შევადაროთ რომელი სჯობია"..** ისმის სიცილი და სტვენა).

ნასტია:—ფუი, მიტკლის ყოფილა... ჩემი ბატისტის არის. ვერა ხედავ ამ მერეჟკებს და ამ „კრუჟევოებს"? დაგიდგეს თვალები! იმის შნოც არა გაქვს მიხვდე და იცოდე თუ რომელი სჯობია (ქოქოლას მიაყრის).

ნადია (გაბრაზებული შეაყრის სარეცხს და მუშტებს ჩაარტყამს. ნასტია წიხლს ჰკრავს, შემდეგ აიღებს წყლით სავსე ვედროს და ასხამს თავზე).

ნასტია:—შენ მონათვლა გაკლდა და იმიტომ იყავი ასე გადარეული. აწი დაჭკვიანდები.

ნადია (შევარდება სამზარეულოში, გამოიტანს პუ-რის საჭრელ დიდ დანას და დაედევნება ნასტიას, რომე-ლიც გარბის და თავის ბინაში იკეტს კარებს):—ქალი ხარ და გამობრძანდი გარეთ! შიგანს დაგაყრევიებ აქვე!

(მაყურებლები სიცილით იშლებიან). **ისელი.**

ქალი:— თანახმა ვარ წამოგყვე ცოლად, მაგრამ ცრუმორწმუნე ხომ არა ხართ?

— რატომ მეკითხებით ამას?

— იმიტომ, რომ მეცამეტე ქმარი იქნებით ჩემი... ხომ იცით—ცამეტი კვიმატი რიცხვია?!

„რღვევა“

ბევრ ალაგას დაიდგა პროვინციებში რევოლიუციონური პიესა „რღვევა“.

ფ. შლინგი

— სად მიეჩქარები, კაცო? „რღვევა“-ზე ხომ არა?!

— ღმერთმა დამიფაროს კიდევ რღვევას დავესწრო სადმე! ის არ მეყოფა, რაც ჩემს სახლში შვილების გადაკიდული რღვევა და ნგრევაა?!

როგორ გავხდი ურწმუნო

არ არსებობს ისეთი ორგანიზაცია, სადაც მე წევრად არ ვიყო, მიუხედავად იმისა, რომ არსად საწევროს არ ვიხდი. მხოლოდ არ ვიცი როგორ გამომრჩა, რომ დღემდე ურწმუნოთა კავშირში არ ჩავეწერე.

ჩემი შეცდომა რომ გამომესწორებინა, ერთ დღეს გადავწყვიტე მივსულიყავ ურწმუნოთა კავშირში, დაგვიანებისათვის ბოდიში მომეხადა და მეთქვა:—სჯობს გვიან, ვიდრე არასოდეს!

ასეც მოვიქეცი.

სამ დღეს ვეძებე ურწმუნოთა კავშირი, მაგრამ ვერსად მივაგენი. ბოლოს მილიციელს მივმართე, რომელიც ზაფხულის ტანისამოსის მიღების სიხარულით გაშტერებულიყო და ეხლა ამაზე ფიქრობდა, თუ ძველი ტანისამოსი რა ფასში გაეყიდა. —ამხანაგო, ხომ არ იცი სად არის ურწმუნოთა კავშირი?—ვკითხე მილიციელს. მილიციელი მხოლოდ ეხლა გამოერკვა, თვალები მოიფშვნიტა, ისარს მარჯვნივ გადასწია და გზა მისცა ავტომობილს, რომელიც 5 წუთი მეტი იდგა და სიგნალს აძლევდა ოცნებით გატაცებულ მილიციელს.

— ურწმუნოთა კავშირი გინდათ?

— დიახ, დიახ.

— მიბრძანდით პირდაპირ შენობაში, ყველა კავშირები მანდ არის.— მითხრა და მიმითითა მუშათა სასახლეზე.

— მე ჩერჩეტმა, აქამდის როგორ ვერ ვიფიქრე, რომ ურწმუნოთა კავშირი აქ იქნებოდა?!—გავიფიქრე და მილიციელს მადლობა ვერც კი გადავუხადე, დარცხვენილი გამოვბრუნდი და შევედი სასახლეში.

— რომელ სართულშია ურწმუნოთა კავშირი?—ვკითხე ერთ-ერთს, რომელიც ჯერ ჩაფიქრდა და ბოლოს უცბად მომიგო —მეორე სართულში.

ავედი მეორე სართულში, მეორედან მესამეში, მესამედან მეოთხეში, მეოთხედან მეხუთეში, მეხუთედან პირველში, მაგრამ ვერ იქნა და ვერ ვიპოვე. ერთმა ცეკავშირზე მიმასწავლა:— ეგ კავშირი თუ იქნება, იქ იქნებაო.

ნამდვილათ იცით, რომ იქ იქნება?—ვკითხე უცნობს.

ნამდვილათ იცით, რომ იქ იქნება?—ვკითხე უცნობ ურწმუნოს და ყოველთვის იქა ვხვდები. ალბად ურწმუნოთა კავშირიც იქ არის.

რასაკვირველია, არც ცეკავშირში აღმოჩნდა ეს კავშირი, ხოლო იქ კი ისეთ კაცს შევხვდი, რომელმაც სწორ კვალზე დამაყენა და როგორც იქნა მივაგენ ურწმუნოთა კავშირს, შევედ ოთახში და ერთ-ერთს განუცხადე ჩემი სურვილი.

— კეთილი,— მიპასუხა მან,— მხოლოდ უნდა მომიყვეთ და მითხრათ თქვენი თავგადასავალი, რა სარწმუნოებისა იყვენ თქვენი მშობლები, ბებია, ბაბუა და სხვა ნათესავები. ისიც უნდა მითხრათ, თუ როგორ გახდით ურწმუნო.

ცოტა არ იყოს უხერხულ მდგომარეობაში ჩავდექი. რო მცოდნოდა, მოვემზადებოდი, ეხლა კი მეტი რა გზა მქონდა, რაც პირზე მომადგებოდა, ის უნდა მეთქვა, და დავიწყე რიხიანად:

— მე, შენი ჭირიმე, დიდათ ურწმუნო კაცი ვარ, მიუხედავათ იმისა, რომ მამაჩემი საეკლესიო საბჭოს წევრია, ხოლო დედაჩემს თავის ჯეელობაში ვიღაც მღვდელი ჰყვარებია. თუ როგორ გავხდი ურწმუნო, ამასაც მოგახსენებთ:

— გასული ზამთარი რომ ძალიან ცივი იყო, ეს თქვენც იცით. დილის 5 საათზე გამომეღვიძა. ოთახშიც ისე ციოდა, როგორც გარეთ, რაგდან მთელი ზამთრის განმავლობაში ცეცხლი არ დამინთია. ჩვეულებათ მქონდა გამოღვიძებისთანავე პირჯვარი გადამეწერა სამჯერ და სამასსამოც და სამი წმინდა გიორგი მეხსენებია, მაგრამ იმ დილით ოთახში ისე ციოდა, რომ ძლივს ამოვყავ ხელი ლოგინიდან, მხოლოდ ერთხელ გადავიწერე პირჯვარი და ისევ მალე ჩავითბუნე, მაგრამ როდემდის გინდა იყო ასე ჩემბერლენივით განცხრომაში, საქმე მაქვს, მეჩქარება, უნდა ავდგე.

როგორც იქნა წამოვდექი. დავიხარე ფეხსაცმელის ჩასაცმელად, მაგრამ ფეხსაცმელი იქ აღარ დამხვდა, მოვათვალიერე— კარებთან ეყარა, კატას წაეღო.

კარები ჩემი საწოლიდან 6 მეტრით იყო დაშორებული, ხოლო იატაკი ცემენტისა იყო.

მოდი შენ და ამ სიცივეში, ამ გაყინულ ცემენტზე გაიარე და გამოიარე 12 მეტრი.

სიცივემ უფრო უარესად ამიტანა და ხელახლად ჩავწექი ლოგინში, თან ფეხსაცმელს გავყურებ და ვნატრობ მათ ხელში ჩაგდებას.

მაგრამ ვის შეეძლო მზამზარეულათ ხელში ჩაეგდო ჩემთვის ჩემი ფეხსაცმელი, თუ არა ყოვლად შემძლე ღმერთს. და მეც გულ-ხელი დავიკრიფე და შევლაღადე:

— ჰოი, ღმერთო, რომელსაც გემორჩილება მზე და მთვარე, ზღვა და ხმელეთი, რომელიც ყოვლად შემძლე ხარ, შენ არ გაგიჭირდება ჩემი პატარა, სულ უბრალო თხოვნის შესრულება, მოუახლოვე შენს მონა-მორჩილს თავისი ფეხსაცმელი.

შვიდი საათი შესრულდა, რომ მე ისევ ვლოცულობდი, მაგრამ არაფერი გამოვიდა. რვის ნახევარი რომ დაჰკრა მეზობლის საათმა, მე უკვე ურწმუნო გახლდით.

წკეპლა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

შეკითხვა შეკითხვაზე

— ეი, შენ ქურდო, მანდ საიდან გადადიხარ?
— კარები დაკეტილია; მაშ საიდან გადავიდე?!

მილიციელი (მთვრალს): რა გაღრიალებს?! არ იცი რომ ქუჩაში სიმღერა არ შეიძლება?!

— ვაჰხ: ერთი ამას უყურეთ და?! მე ერთი კაცი ვარ და ჩემთვის ვმღერი! იქ ვერა ხედავ მთელი ბატალიონი მოდის და ქუჩებს აყრუებს?!

„სანიმუშო“ კ დლის გაზეთი

თელავის მაზრის ერთ-ერთ სოფლის სკოლამ ჩაატარა სანიტარია-ჰიგიენის დღე, შეამოწმებინა ექიმს მოწაფეები და შედეგი გამოაქვეყნა სპეციალურად გამოშვებულ კედლის გაზეთში, სადაც თავის სიგრძე-სიგანით ირეკლება მასწავლებელ- რედაქტორის გონებრივი ავლა-დიდება.

„სანიმუშო“ კედლის გაზეთში სწერია შემდეგი:

რა უნდა სჭამოს 12 წლის ბავშმა ყოველდღე.

1 ნახ. კილო პური,
800 გრამი ყველი,
200 გრ. ერბო,
2 კილო ხორცი,
800 გრ. კართოფილი,
4 კილო კომბოსტო,
1 კილო და 300 გრ. რძე,
6 კილო და 100 გრ. კიტრი.
200 გრ. ცერცვი.
200 გრ. ბრინჯი.

აი, „ათი მცნება“, რომელიც შავი მელნით თეთრ ქაღალდზე სწერია „სანიმუშო“ კედლის გაზეთში. აქვე მაგონდება კ„კომპლექსისტ“ ერთი მასწავლებლის ამოცანა მესამე ჯგუფის მოწაფეებზე:

ივანე გლეხის ბოსტანში არის 876.000 ფუთი ჭია, მაია პეტრეს ბოსტანში კი 968.245-ჯერ მეტი; სულ რამდენი ჭია მაია იქნება ორივე ბოსტანშიო.

მთელ დედამიწის ზურგზე არ აღმოჩნდება ამდენი ჭია— მაია. მაშ, რათ დასჭირდა „კომპლექსისტ“ მასწავლებელს ასეთი სისულელის თქმა, როცა ცხოვრებაში აუარებელი რეალური მასალა არსებობს არითმეტიკული ამოცანებისათვის“.

„მაშხალა“.

ჯერ ერთი: არ არის მართალი, რომ მთელ დედამიწის ზურგზე ვითომც იმდენი ფუთი ჭია მაია არ აღმოჩნდეს, ამოცანაში რომაა მოხსენებული. რა იმ ამოცანის ავტორ მასწავლებლის ბრალია, თუ მილიონ წლების განმავლობაში, რაც დედამიწა არსებობს, აზრად არავის მოსვლია ჭია-მაია ემრავლებინა და მისი ხორცისაგან შაშხი ანუ ლორი ემზადებინა. მერწმუნეთ, ეს ლორი ახლა მეტსაც მოიწონდა.

მერეც: ყველაფერში ეს წყეული „კომპლექსია“ დამნაშავე. ალბად, იმ მაიას, რომელზედაც ამოცანისტი მასწავლებელი ოცნებობდა ამოცანის შედგენის წუთში, ამჟამად მართლაც ჰყავს ჭია, (აბრეშუმის, რა თქმა უნდა) ჰო-და იმ კეთილის მდომელ მასწავლებელსაც უსურვებია მაიასათვის იმდენი ფუთი მოსავალი... ოცნებაში წასულ კაცს ხშირად უარესიც მოსდის ხოლმე.

კომპლექს.

სოფლელები (ქალაქში მიმავალს):—ეს ჩემს შვილს წაუღე ქალაქში, სტუდენტია... ეს ვანოს მიუტანე.., ეს ჩემს ქალიშვილს გადაეცი... ეს ჩემს ძმასთან წამიღე... ეს,..
ქალაქში მიმავალი:—მეეტლევ, მოაბრუნე ეტლი,—აღარ მივდივარ ქალაქში!

ცნობათა მიღება

ს. მუხრანი. ოქონოვს:

ვერავითარი ახსნა -განმარტებით თავს ვერ „მოგვაქონავთ“ და თქვენს ლექსს ჟურნალში ვერ დაგვასტამბვინებთ. მართალია, მღვდელს ხუციშვილს (მღვდელზე გვარად ხუციშვილი —ალალი და მართებულია) გრძელი დოში დაკარგვია. ისიც შესაძლებელია, რომ ეს დოში ძვლებიანად, რაღა თქმა უნდა, ან დიაკვანს შთაენთქა, ან სტაროსტას ჩაეყლაპოს. მაგრამ ყველაფერზე, რაც გრძელია, არ შეიძლება გრძელი ლექსის წერა. თუ დაზარალებულმა მღვდელმა ხუციშვილმა კი მოახერხა გრძელი ლოცვის შემოკლება, თქვენ როგორ მოგივიდათ, რომ ამ ციცქნა ამბავს ასეთი „ჩოლოქის“ სიგრძე ლექსი მოანდომეთ!?

სირცხვილია, მღვდელი დაგვცინებს, იმან სამღვთო წერილიდან იცის, რომ „მრავალმეტყველებასა შინა არა არს ცხონება სულისა“.

ისევ ოქონოვს:

თუ ძველი დროის ნაყარ-ნუყარმა საქეიფო და კბილის მოსაკრავი რამე კი იშოვა, დეე, იხეირონ, თარზედაც დაუკრან, დაალილინონ კიდეც ზედ რაც უნდათ.. მათი ხვედრი ამ „ბედშიაც“ კი არაა სახარბიელო. ჩვენ მით უფრო გვეინტერესება—თქვენ ხომ არ შეგშურთ?

ქუთაისი. დ. ტუკვაძეს:

თქვენი სცენის შესახებ ბრძანა პოეტმა:
ტუკვა გმართებს სცენის მწერლის
ვინც ასეთი სცენა სჩმახოს.
სხვაად ვერ მთქმელმა ვერაფერის
თავის თავი გაიბახოს...

აქ. ვასო პანკულას:

მივიღეთ თქვენი იუმორისტული ნაწარმოები: „ჩალა-კნიაზი“. აი, სწორედ ამაზედ იტყვიან:

„სიცოცხლე ჩალად არა ღირს“-ო.

ბოთლს:

შრომის მოწაფეთა უჯრედის მდივანი, ტანად მაღალი ალექსიც, რომელსაც თქვენ უძღვენით ეს ლექსი, ალბად, იმიტომ ითვრება, რომ ახლა თქვენთან. მთვრალს თუ გაასწორებს ისევ ბოთლი. იხმარება ბევრნაირად. ცხონებულმა ესტატემ დაკვრა იცოდა იმისი თავში, (რა თქმა უნდა, სხვისთვის) ესტატემ ლექსიც იცოდა:

„უჯრედის მდივანს ვეძებდი,
ვერ ვნახე დაკარგულიყო,
სოფელ შრომის სკოლასთან
„ბოთლებში“ ჩამალულიყო...

პროლეტარს:

ბენო და სარა თუ შიმშილობენ და მაინც მასწავლებლობენ ავად, თუ კარგად, ვერ დავძრახავთ. ვერც იმაში დაგეთანხმებით, რომ ვითომც ქალებით ზარალობდეს ჩვენი რესპუბლიკა. ლექსის მწერალს ევალება ცოდნა, რომ „ლეკვი ლომისა სწორია“... რაც შეეხება მათ ქმრებს, თუ სამსახურში მართლაც მანკიერობენ, არ მოვერიდებით...

კოტე მახარაძეს თუ წვიმიან დარში გზაზედ ფეხი აუცურდა და დაეცა, თქვენ უნდა წამოგეყენებიათ.. მაგრამ, ალბად, თქვენი კბილების სითეთრემ მოსჭრა თვალი ხანში შესულ კაცს.

რაც შეეხება თქვენს იმედიან შეპირებას:

არ იფიქრო, ტარტაროზო,
რომ ჯერ ვსწყვეტდე მე აქ ლექსებს,
სათქმელი ჯერ ბევრი მაქვს,
მოგაწოდებ უკეთესებს“-ო.

ჩვენ ამ შეპირებას ვლბეულობთ, მხოლო რაც შეეხება თქვენს დიპლომატიას:

ამიტომ გთხოვ, არ გაჯავრდე,
ამ ორ დღეს მეც გამიტანე::
ეს ლექსი შენს დიდ ჟურნალში
მიიღე და გამიტარე“-ო.

გატარება სიტყვა „ტარანი“-დან კი არ წარმოსდგება, იგი მოდის სოფლიდან, ქალაქისაკენ, აღწევს რედაქციის ბინამდის, აქ ტარდება რეგისტრაციაში, ხოლო აქედან კი მიემართება.... ზოგიც კი სარედაქციო გოდრისაკენ..

„სირინოზი“

მაკდონალდი, ისე როგორც მეორე ინტერნაციონალის ყველა ლიდერები, ატყუილებს ინგლისის მუშათა კლასს კარგი დაპირებით, მაგრამ მისი „ტკბილი ჰანგები“ უკვე არც ერთ მშრომელს აღარ სჯერა.

(გაზეთებიდან).

მაკდონალდი: — გამომყევით... მე მიგიყვან აღთქმულ მხარეს სანეტაროს,—
თორემ თქვენ მას ვერ მიაგნებთ, თუ გინდ ბევრიც რომ ეტაროთ.
მაზღვაურნი: — იქით, იქით გაგვეცალე,—ვიცით ჩვენი გზა და კვალი.
ვერ მოგვხიბლავ ტკბილ ჰანგებით,—გიცნობთ რომ ხარ შენ ზღვის ალი.

პოლიგრაფტრესტის მე-ნ-ე სტამბა, კამოს ქ. № 68